

Došli smo do goleme promjene u kursu plovidbe, ako je sve ovo put u istraživanja nepoznatih zemalja i kontinenata. I to ne slučajno. Uzeo sam stanku baš kad je HRT3 reemitirao emisiju o papi Sikstu V. velikom graditelju Rima jako seriozno napravljenu s hrvatskim i talijanskim znanstvenicima i klericima. Naravno, riječ je bila o njegovu ilirskom podrijetlu, povezano s mjestom njegova rođenja. Da, emisija spominje Kruševicu u Boki kotorskoj, ali, pretražujući internetom njenu poziciju, možda i to neslučajno, tražilica me uputila na eponimim Krušćica u području grada Berane u Crnoj Gori, gdje sam na **19°50' E** pronašao ponovno i prezime koje me navelo na Fojnicu. To me natjeralo da opet u ruke uzmem svoj magistarski rad, u kojemu sam o Sikstu V. pisao u tragovima. Dakle, „Mediteran. Suvremeni izraz europske puvijesti“ (Split, ožujak 2002.) – posljednje poglavlje, 3.5.2. Ikonografija srednjovjekovne pomorske povijesti Jadrana (Loretska legenda), 140-165.

„Izgradnja crkve u Loretu iznad Svete kućice započinje za doba Pape Pavla II. 1468./69. a nastavlja se za doba drugog po redu franjevačkog Pape Siksta IV. Ove spoznaje temeljito ukazuju na vrijeme širenja kulta Gospe od Loreta baš za Pape Siksta IV. Treći franjevac koji je postao Kristov namjesnik bio je kardinal Feliks Peretti, imenom Papa Siksto V. (1585.-1590.) koji je još 1574. nad grobom Nikole IV. postavio monumentalni spomenik „iz ljubavi prema redu i domovini“. Gotovo je moguće osjetiti čvrstoću povezanosti duhovnog integriteta trojice najutjecajnijih papa iz franjevačkih redova. ...“

Tko je bio prvi franjevački papa? Nikola IV. (pontifikat, **22. 2.** 1288.- **4. 4.** 1292.) rođen u mjestu Lisciano kod Ascoli Picena. *„Cijela priča možda je i započela u Ascoliju 1212. putovanjem sv. Franje Asiškog u Jeruzalem.“* (152) U franjevački red stupa zarana te dobiva ime Jeronim, pa ostaje poznat kao *„frater Hieronymus Massi ili Masci ab Ascoli“*. Postoji stalna predaja da je *„u franjevačkom samostanu u Zadru, kamo se njegov otac bio preselio s obitelji, započeo svoje školovanje i primio serafsko odijelo ... Poslije nekoliko godina odatle je pošao u talijanske samostane da se bolje izobraziti ... Kada se uzdigao na visoka dostojanstva, nije zaboravio na svoj prvi redovnički boravak ...“* (fra Donat Fabijanić, 153). Je li to poveznica koju sam tražio s Massom ili Massa-Marittima?

Potpuno sam ispustio iz vida svoj rad koji sada osvještava sustav rekonstrukcije realne obale i geometrijom posvećene slike crkvene infrastrukture. Evo još jednog podatka: 1291. kad se događa *legendarni* prijenos u Iliriju, papa Nikola IV. imenuje prvog zadarskog nadbiskupa fra Ivana, ali odakle je Ivan? Baš iz **Anagnija**, središta našeg romba, grada četiriju papa!? Baš te godine započinje i stalni **misionarski** posao hrvatskih franjevaca u užoj i staroj Banovini Bosni. Zar nije to povijesna dekonstrukcija? *„Tada istočnojadranski franjevci dobivaju pravo na apostolsko djelovanje u nadbiskupijama Drača, Bara, Dubrovnika, Splita i Zadra, što je samostanu Sv. Franje u Zadru kao najbližoj prekomorskoj kopnenoj centrali raskidalo okvir lokalnog značenja te ga uvelo u rang općeg crkvenog zbivanja.“* (154) Znanstveno se može djelovati i esejistički, izvorno i utemeljeno. Nakon benediktinskog (Rotonda Ošlje), na terenu smo **franjevačkog sloja** geografske heroine svijeta – Alcyone! Zato ću se pozabaviti trojicom franjevačkih papa, Nikolom IV., Sikstom IV. i Sikstom V. Malo tko je dosad kao komparativ koristio heraldiku i numeriku, a ja baš u njima vidim golemi geoforezički potencijal. Danas, u doba integrirane komunikacije, teško je opovrgnuti priču koja je nekoć bila „istinita“ samo zato jer je autoritarno izrečena.

Planina šest vrhova

Franjevački grb

Kazao sam već kako su ovo svojevrsne ispovijedi, drukčije matriks naprosto ne funkcionira. Zato polazim ponovno od Corinalda, mjesta rođenja Marije Goretti. Njen blagdan slavi se 29. 7. u Serranovi. Jesu li slučajem baš povezani slava u tom gradu i grad njenog rođenja kao očiti dokaz *marijanizacije* koja traje i nikada neće prestati s djelovanjem? Duh sveti, papinski blagoslov, ili nešto treće, nebitno, ali, eto, Siksto V. preminuo je 1590. a ja sam rođen 1950. Pontifikat pape Siksta III. počeo je 31. 7. ja sam rođen 30. 7. Pontifikat Nikole IV. počeo je 22. 2. – tog dana sam rođen drugi put na KBC-u. Moja majka parožena je 27. 8. a papa Siksto V. preminuo je 27. 8. Kut primordijalne simetrale kompjutorski je izračunat 27.8°! Pontifikat Siksta II. započeo je 257. (u čistom plejadskom obrascu), a slavi se kao svetac 7. 8. kad je za mene sve i počelo, 78.8° je kut zvijezde Sterope. Uporno već toliko puta ponavljam, pa, evo, ne vjerujem u slučajnost! Postoji, dakle, taj viši, božanski ili kontemplativni sloj, sustavno uništavan i osporavan svakodnevljem materijalističke prakse. Srce mora biti otvoreno, a moje uistinu i jest bilo otvoreno.

Grb grada Corinaldo

Ime Siksto dolazi iz grčkog *Xystus*, a uzeo ga je Siksto I. (c. 115.-125.), po jednoj varijanti, pokopan u mjestu **Alatri**, u okružju Anagnija, točno 1° sjevernije (41°44' N) od horizontalne osi matrice ili rotunde (Osilo). Siksto II. rođen u Grčkoj povezuje sredozemni milje prostora Afrike i Istočne zajednice. Predanost Siksta III. (432.-440.) Mariji Majci Božjoj odražavala je njegovo prihvaćanje Ekumenskog vijeća Efeza (431.) da se Marija mogla legitimno nazvati

„Majkom Božjom“ što joj je dao grčki naslov *Theotokos* („Božji nosilac“ ili „Majka Božja“). Sedamdesetih godina 15. st. Siksto IV. upućuje poziv njemačkom astronomu i matematičaru Johannu Mulleru, znanom još i kao Regiomontanus. U Rimu će boraviti kao vodeći autoritet u primjeni astronomske navigacije izračunom tablica deklinacija Sunca za računanje geografske širine na temelju njegove meridijanske visine. Za Siksta V. se drži da je dijete drevne Ilirije. Svatko od njih „sikstinaca“, dakle, snaša dio cjeline već obrađene opusne geoforezičke rasprave. No, nije znanje samo znanje, već i duhovno prožimanje stvarnog svijeta. Baš ono što pitijski „proriču“ paralele i meridijani za svih zima i ljeta. No, koliko smo mi otvoreni?

Kao Bjelsku Kruševicu, Kruševicu sam pronašao za leđima mjesta Bijela na obali Zaljeva Svetaca. Nalazi se na 42°28' N i 18°39' E. To je paralela dvaju projektno učinkovitih pozicija gradova na obje obale Italije. Na jadranskoj strani precizno je to Pescara, na ligurskoj grad Orbetello, etruščanska naseobina poluotoka Monte Argentario, istodobno i pozicija *prve nazaretske kućice* zapadne *zadarske* trajektorije na Karti Leopardi. Već je to bio ozbiljan signal za moguću interakciju, koja se, srećom, i potvrdila. U aktualnoj dokumentarnoj emisiji sudjelovali su akteri talijanske strane, pa njihova priča nije bila samo drukčija, već je ponudila i cjelovit topografski sustav kao dio cjeline matrične slike Sredozemlja, poglavito na relaciji međuodnosa dviju jadranskih obala. Po njima, papa Siksto V. rođen je u obalnom mjestu Grottamare, alternativno u mjestu Montalto, sjeverno od Ascoli Picena. Meni dovoljno da pokrene lavinu sumnji i opravdanost u tezu kako je Karta Leopardi nastala u doba pontifikata upravo Siksta V. najvjerojatnije 1587. A sad ćemo vidjeti njegov golemi utjecaj i na samu Loretsku legendu koja se heraldički pretočila i u geografsko-topografsku jadransku stemu.

Grottamare se nalazi na crti obale na 42°59' N te 13°52' E. Montalto je smješten na zapadno na 42°59' N te 13°37' E. Što imamo? Potpuno identičnu geografsku širinu dvaju mogućih mjesta rođenja te meridijan Montalta koji je ujedno i geografska dužina Loreta (13°36'31" E). Sasma lijepo i jednostavno, no pitam se, što je na toj paraleli na našoj obali? Tamo je na 42°59' N Orebić, a još je ljepše vidjeti na toj paraleli Kunu Pelješku, gdje se loretski kult ustoličio u franjevačkom samostanu. Kako sada povezati u jedno obje opcije, ilirsku i talijansku? Premda, Papa Lav XIII. u buli *Slavorum gentem* piše: "...Siksto V. iz svoje prema sv. Jeronimu pobožnosti i iz dobrohotnosti prema hrvatskom narodu iz kojega je potekao..." (lat. izvornik: "...atque in Chroaticam nationem, ex qua ducebat originem, benevolentiam.."). Idemo, čini se, i ka konačnom rješenju enigme Loretske legende.

Neupitno su veze dviju obala, ilirske i talijanske, povijesnih Marcha, Abruzzo, Apulije, sve do juga „čizme“, interakcijski povijesno dokazane. Zato nije neobično da se to proosjeća još i za Siksta V. pokušavajući se zaštititi različitim simbolizmima. Jedan od njih je: jednom zapisan geografski – zauvijek zapisan! Bokeljska Kruševica, dakle, nalazi se na meridijanu 18°39' E. Koji je to meridijan? Čini se nemogućim, ali, da, to je baš meridijan Osijeka i *Tetide visočke* simetrale (sjecište simetrale i stranice trokuta Alcyone – Sterope koja prolazi Ošljem), o čemu sam pisao u studiji „Matera – početak knjige o materiji (4)“. Ta je *Tetida* također i na paraleli primordijalne *Tetide* kao sjecišta primordijalne simetrale i druge suprotne stranice trokuta Elekra – Sterope. Ta simetrala, identična položaju *Kadmova osi*, kazali smo, ima kut 27.8° a Siksto V. umire baš na datum 27. 8. Njegov grb forme štita u osnovi ima stojećeg lava kojeg prekriva crvena „lenta“ sa šesterokrakom zvijezdom u NW uglu i planinom šest brda u SE uglu, identičnoj onoj na grbu Corinalda. Naravno, tu su i *nebesko-zemaljski* ključevi s rotondama u 8 apsida. Kruševica je, dakle, izravno vezana na ključnu točku matrice Plejada.

Grb Siksta V.

Međutim, tek sada postaje uzbudljivo, jer u studiji „Shakespeare u Ošlju...“, u kojoj sam iznio mogućnost izravnog uključenja u cijelu konstrukciju legende i plemićke obitelji Montecchi (*Romeo i Julija*), upravo njihov grb sadrži u prvom i četvrtom zlatnom kvadratu „planinu šest vrhova“ konstelacije 3+2+1; u drugom i trećem plavom kvadratu, zvijezde sa 8 zlatnih zraka. Sada predstavljam još izvorniji grb obitelji Montecchi koji potvrđuje potpuno identičnu formu *planine šest vrhova* Siksta V. Racionalno, koincidencija, ili znak koji sve više postaje pravilo? Tim više što se u romanu obitelj Capuletti drži ilirskog podrijetla. Da nije slučajno ponovno slika obrnuta? U grbu pape Grgura XVI. (1831.-1846.) nalazimo kalež, golubicu, šesterokraku zvijezdu i identičan *šešir* sa grba obitelji Capuletti.

Grbovi postaju indikativni od njihove prve primjene za Celestina III. (1187.-1191.), kad svaki novi papa dobiva pravo na samostalan izbor heraldičkog znakovlja. Otada možemo sustavno pratiti njihovu sadržajnost te prema njoj određivati i pojedinačnu naklonost i pripadnost, bila ona obiteljska, plemićka, ili religijski simbolička. Pape su redovito dolazili iz dinastijski vezanih bogatih obitelji. Njihovim međusobnim plavokrvnim vjerodbama stvorena je Europa krvnog srodstva i kapitalom opredmećene moći vladanja. Pisao sam u „Shakespeareu...“ o Bonifaciju VIII. kojeg je dala obitelj Caetani povezana upravo sa Sinjorijom Montalto.

Grb obitelji Montecchi

Grb pape Siksta IV. počiva na *boljunskom stablu života*, no numerički sadrži isti shematski sklop: ponajprije je tu stablo s 9 korijenja, a zatim četiri grane u parovima odnosa lista i žira 2 x 6+5. Središte debla, oblička materinstva i utrobe, zatvara **romb** azurno-zlatne šahovnice. Siksto IV. rođen je u mjestu **Celle Ligure** (*Celae*), smještenom na paraleli 44°21' N. Zbog eklatantne situacije, naknadnom provjerom i preciznijom izmjerom, ovime ujedno ispravljam geografsku širinu NW ugla **romba** iz „Shakespearea...“. Naime, paralela ne prolazi Genovom, kako sam naveo u istoj studiji, nego 3' južnije upravo pozicijom Celle Ligure. Meridijan

mjesta omeđuje najzapadnije rtove Korzike, Palazzo i Rosso, ali doista u minutu. Pa kako je to moguće? Zapadnu stranicu četvorine romba od SW do NW ugla presijeca minuciozno na crti obale čisto sjeverno od Sassarija (8°33' E), grada od Osila udaljenog točno 7' W. Siksto IV. čvrsto drži NW ugao!

Tek sada imamo fantastično harmoniziranu sliku prostora: ovom sitnom korekcijom, sjeverna stranica četvorine romba cilja minuciozno u najsjeverniju točku Lionskog zaljeva. Fragment grba grada Celle Ligurija geometrijski u potpunosti odražava realnu sliku prostora. Ponajprije vodoravnica polovine četvorine prolazi vrhovima romboidnih formi što izravno upućuje na paralelu grada, kao „nosača“ NW ugla romba. Tako formiran zlatni usječak u zapadnom polju četvorine, sjeverno i južno, ima kut primordijalne simetrale, 27.8°. Druga karakteristika te geometrije grba evidentno je komparabilna na zemljovidu. Mjereno iz „repića“, središta južne strane četvorine, u njenim sjevernim uglovima raspon kuta je 41°. Taj isti kut na zemljovidu je **konstanta** razlike između svake stranice romba i svake stranice četvorine romba koje ga u četvorinu zatvaraju. Treći element koji fragmentalno ukazuje na povezanost semantičkog i prirodnoznanstvenog jest razlika kuta između stranice romba Montecchio Maggiore – Monte Acuto i pravca koji iz Monte Acuta vodi izravno u Celle Ligure: mjereno u Monte Acutu, iznosi preciznih 23°, što je spram ekvatora kut zvijezde Alcyone.

No, povežemo li još pravcem Ošlje i Celle Ligure, proći će brdom Conero, možemo slobodno kazati, lukom Ancone. Osobito je indikativno da prolazi također sjecištem kružnice sa središtem u Ošlju a polumjerom u Saloni i paralele najjužnije točke Brača, Zlatni rat, što je na istoku geografska širina Blagaja, tj. Stjepanova grada. Tako s grbovima stvari stoje, ništa nije bezazleno u njihovoj heraldici.

Bitno je znati da papa Julije II. (1503.-1513.), prikazan na Karti Leopardi u opsadi Mirandole, ima potpuno isti grb kao i Siksto IV.

Papinski grb, Siksto IV.

Grb Celle Liguri

Što bismo mogli zaključiti? Prepliv Jadrana bitan je u odnosima dviju obala koliko i diljem Mediterana terestrička plovidba. Kontekstualno, bilo simbolički bilo fizički, time stvorena koreografska matrica zanimljiva je s aspekta koordinatnog sustava jer obilježava i mjesta papinskih rođenja, luka dolazaka ili mjesta boravaka. Kao polazište s ilirske strane, kad je riječ o Sikstu V. – je li to samo Bjelska Kruševica, na što po meridijanu upućuje ključna točka *matrixa* Plejada, *visočka Tetida*, povezana sa Ošljem, ili ima i drugih, još izvornijih opcija?

Kruševica ili Kruščica

Lisciano kod Ascoli Picena, mjesto rođenja Nikole IV. zvanog Hieronymus **Massi** ili Masci ab Ascoli, nalazi se na geografskoj širini 42°50' N i 13°36' E. To je, dakle, kao i u slučaju Montalta, meridijan Loreta. Prvi golemi napredak! Što je pak na geografskoj širini? Vraćam se na Siksta V. i Kruščicu u području grada Berane u Crnoj Gori, koji se nalazi na 42°51' N i

19°51' E. Južnije, to je geografska dužina najsjevernije točke otoka Krfa, rta Agia Aikaterina, bitnog u kontroli plovidbe Krfskim kanalom u Jadran i iz njega. Na geografskoj širini 42°51' N, s naše strane, nalazi se povijesni Ston, kojemu Ošlje pripada, onostrano pak Ascoli Piceno, praktično ishodište Nikole IV.

Ako je Siksto V. doista ilirskih korijena, na što bi to etimološki upućivalo njegovo prezime Peretti, a pokriveno je geografsko-geometrijskim obrascem? Ponajprije, moj prijedlog čvrstu podlogu nalazi u talijanskom i latinskom jeziku gdje je „kruška“ imenično *pera*, tj. *pirum*. Zatim, u Loretskoj legendi i otkriću geometrijske matrice Plejada implementirane u prostor Sredozemlja, u izravnoj vezi s Ošljem kao iliričkom točkom legendarnom prijenosa.

U prilog tomu ide i etimološka podloga mjesta Berane. Naime, kao nekoć drevni Pergam, koji je prešao u aktualnu Bergamu, na isti je način *Perane* mogao prijeći u Berane, pa opet imamo talijanizirano *Pera*. Toj bi postavci još više kumovalo ime Felix, izišao iz „ničega“, iz male i nepoznate **Kruščice** sjeverno od Prokletija, potpuno naseljene bošnjačkim stanovništvom, koja se, zaista, gle, po „duhu svetom“, našla na **42°58' N**. Je li to planina Šest vrhova? Zašto je baš najviši vrh Prokletija Maja Jezercë (2694 m), a neposredno uz crnogorsku granicu, pripada Albaniji, ujedno i 7. najviši vrh Albanije (alb. *maja*, „vrh“)? Ukupno mu, međutim, inklinira 9 vrhova i 6 jezera. Prokletije broje u grupi iznad 2600 m, 3 vrha, u grupi iznad 2500 m, 6 vrhova, od njih najviši Maja e Radohimës, 2570 m (Siksto II. – pontifikat 257.). Čini se kako njihova geološka slika bitno utječe na simboliku „planine Šest vrhova“.

Stoga, pogledajmo, što je na paraleli Kruščice? S talijanske strane, Grottamare i Montalto, po talijanskim sudionicima razgovora, mjesta rođenja Siksta V. (42°59' N), od kojih Montalto po meridijanu vodi u Loreto. Samo 1' južnije od Grottamarea nalazi se San Benedetto de Tronto, već ekspliciran u jednoj ranijih studija. Imamo, dakle, raspon geografske širine između Kruševice i Kruščice od 8' N.

Prokletije – planina Šest vrhova?

Što je tada s geografskom dužinom Kruščice? Nevjerojatno koliko tu ima povijesne logike! Meridijan Kruščice, 20°04' E, svega 2' je istočnije od geografske dužine albanskog Butrinta, drevnog *Bouthrotona* ili *Buthrotuma*, jednog od glavnih centara grčkog plemena Kaonijaca, već u 6. st. biskupskog sjedišta s krstionicom i bazilikom, mjesta kiklopskih zidina, akropole, Asklepijeva teatra i hrama. Zaistinu fenomenalan rasplet! Po geografskoj širini ustoličen je usuprot najjužnije točke „pete čizme“ ili najistočnije točke Italije i Apeninskog poluotoka, tek 3' južnije od rta Santa Maria di Leuca.

Loretska legenda, topografski i geometrijski razrađena u sustav vezan na nju, očito je u svom temelju povijesno marijanizirana funkcija u službi trajne opstojnosti ne samo Marijina lika nego i simbolike papinstva najeminentnijih imena franjevačkog reda. Ako papa Siksto V. jest Ilirac i dolazi iz dijela Dalmacije, koja se nekoć pružala sve do Spiča u Albaniji, onda to ne bi trebala biti Kruševica u Boki kotorskoj, nego Kruščica, administrativno pripadajuća gradu Berane. Strukturacija koordinatnih vrijednosti tih pozicija, premda obje imaju svoj „alibi“, ipak je na strani potonje.

Sad tek razumijem zašto sam pošao u Orebić spašavati nacionalno muzejsko blago, zašto sam postavio u Osimu izložbu iz fundusa Pomorskog muzeja te istodobno organizirao znanstveni međunarodni skup „Storia e cultura tra le due sponde del'Adriatico“. Tom sam prigodom prvi puta ušao u svetište Loreta (3.-12. 1999.). Zato ću još jednom ponoviti: na 42°59' N je Orebić, a još je ljepše vidjeti precizno na paraleli Kruščice (42°58' N) Vela Luku i Ošnjak, te Kunu Pelješku, gdje sam 1998. bio sudionikom slave blagdana Gospe Delorite, kulta uspostavljenog u franjevačkom samostanu od 1681. Poglavitito je indikativan prolazak paralele otokom Biševo na poziciji **Modre špilje** (16°01' E). Kristalno je, dakle, jasno kako je riječ o matematičkom izričaju geografske pozicije, neovisno čak o potrebitoj nadređenosti urbane svetogeometrijske slike šireg prostornog konteksta. Ne smije se smetnuti s uma da Ivan Crnojević, nakon posjeta Loretu i zavjetovanja Gospi, po povratku u domovinu, 1484. u njenu čast u Cetinju podiže samostan i crkvu Porodenja Bogorodice.

Benedikt Benković (1460.-1522.), franjevac Dalmatinac, nazvan „monarhom znanosti“, autor „Navigium Beatae Mariae Virginis...“ (1498.), svom kontemplativno-filozofskom diskursu očito pridodaje i notu prirodoslovne znanosti. Marijin lik prikazao je „lađom“ koja „nema više namjenu da ljudski rod sačuva od fizičke propasti, nego da mu omogući plovidbu u zavičaj iz progonstva...“ (156) Plovidba lađe simbolizira djelo Marije. Jedino u tom smislu opravdano je nastojanje dokazivanja mjesta njenog dolaska nakon smrti Krista i napuštanja Judeje. Može li stoga netko objasniti, zašto je baš na paraleli Kruščice i meridijanu Rotonde Ošlja, 5' minuta sjevernije od njega, **Strašna pećina**? Marijina legendarna grobna svetišta, St. Baume i Efez, redovito prati špiljska nastamba. Mislim da je tu legendu zamijenila i zasjenila Loretska legenda. Trag je zameten, a Marija je zapravo posvuda. Riječ „strašan“ u hrvatskom jeziku ima dvostruko značenje, i dobro i loše. Ako je dobro onda je nešto veliko, a ako je loše onda je još veće, jer, sigurno će narod kazati, Zmaj čuva pećinu, ne prilazi. Pod Kruščicom na meridijanu je Butrint i Asklepije (Imhotep, Eskulap) sa svojom zmijom. Lijepo je vidjeti kako se matematički i geografski obrasci preobražavaju u narodne predaje. Poglavitito i kad to uživo pričaju stanovnici transverzalnog Grottamarea i Montalta.

I što još preostaje? – opisati kružnicu sa središtem u Ošlju i polumjerom u Kruščici. Ponovno prolazi „mrtvom točkom“ ugla albanske obale, meridijan rta Rodonit, ujedno i SE ugla romba, presijeca u zaljevu Lezshea. Tipski profilirana kao prostorna determinanta kardinalnih točaka, putanja prolazi pozicijom skradinskog Bribira, već ucrtanom na zemljovidu krupnog mjerila na pravcu iz studije „Priča o metku i Matokitu“. On lijepo prati sjevernu obalu Skadarskog jezera, prolazi Cetinjem (Lovćen), zatim prati vrh sjeverno od Boke kotorske (1865 m), pa prolazi vrhom Matokit (*Monte Acuto*). Prateći vrh Biokova Sv. Jure (1155 m), potom nadilazi najviši vrh Mosora, Veliki Kabal (1339 m), prolazi kroz Bribir i nastavlja se do Pule i rta Kamenjak. Baš na tom pravcu iz vrha Matokita kut od 90° vodi u Visoko. Ako pak obrnemo situaciju, pa za središte kružnice uzmemo Kruščicu, a polumjer u Ošlju, kružnica će proći baš pozicijom Visokog, albansku obalu presjeći će na svjetioniku rta Drača ili Durrësa, dakle, na samom ulazu u luku povijesnog *Epidamnosa*. Opet smo zatvorili krug, Kruščica je pri sjecištu *visočke* simetrale i stranice Alcyone – Sterope *Visočke* kružnice. O, svete li zemlje, Ilirije!

Naša obala, naša gorja, planine, brda, igraju itekako proaktivnu ulogu u kreiranju sredozemne topografske sinteze zbog čega se ne može zanijekati pravo na kulturno-civilizacijske vrednote stare Ilirije. Ne samo da ja to čitam na mapi, nego to ljudi čitaju i na terenu u prirodi. Kolega Glamuzina uputio mi je jednu od takvih koordinata, točno 10' W od Ošlja, koju sam ubicirao kao brdo Oštri humac (*Monte Acuto*), a doslovno „sjedi“ na pravcu obrađenom u studiji o „Ključu...“, koji povezuje upravo Ošlje i taj ključni *bih* grad srednje Bosne. Znači, taj vrh u davni je mogao biti uzet kao orijentir doveden u red spram geografske širine točno 10' W od meridijana Ošlja. Isuviše je tih desetominutnih postupanja, da ne bi bilo riječi o sustavnosti.

S druge strane, heraldika sama po sebi ne bi bila što jest da nije u rukama misterioznih moći i znanja. Utoliko geoforenzika kojom se bavim ima i lice i naličje, ali i pruža izniman užitak razotkrivanja. Grb Nikole IV. – franjevca koji je 1272. imenovan provincijalom Sklavonske provincije, u sebi sadrži dvije šesterokrake zvijezde s tri ljiljana.

Istodobno, obitelj Masci, iz koje je potekao „frater Hieronymus Massi ili Masci ab Ascoli“, a koja je i danas u Italiji najnastanjenija u provinciji Ascoli Piceno i regiji Marche, u svom grbu ima jedan jedini simbol – ljiljan. U europskoj plemićkoj heraldici ljiljan je poznat od 1211. tj. od Luja VIII. rođenog u Lyonu, na meridijanu Port Saint Louis du Rhône u samim ustima te povijesne rijeke (4°50' E). Dotad su ljiljani kao dekorativni zapis prisutni na plaštevima papa, na primjer, Honoriusa I. (625.-638.) ili Aleksandra II. (1061.-1073.). Prvi ljiljan u grbu dao je postaviti Urban IV. (1261.-1264.). Kod Pia VI. pak prvi se put u grbu javljaju ljiljani *in vivo* u cvatu. Kasnije se redovito javljaju u grbovima onih papa koji se naprosto izdvajaju iz mase po kriteriju plejadске konstelacije, poglavito usto vezani za moj datum rođenja.

<http://www.heraldrysinstitute.com/cognomi/Masci/Italia/idc/843740>

Navodim neke od primjera: Benediktu I. zvanom i Bonosus, 575.-579. (plejadski obrazac, preminuo **30. 7.**), imanje *Massa Veneris* dodijeljeno je na području *Minturnae* kod Spoleta u Italiji. Izračunom pozicije utvrdio sam da kroz tu poziciju prolazi za 19° zakošena sjeverna os romba od Etne do Montecchio Maggiore.

Papa Vitalian (657.-672.), rođen u Segni (*Signia* = Sinj), na 41°41' N i 13°01' E, pontifikat započinje od **30. 7.** To je geografska širina 1° sjevernije od horizontalne osi rotunde i matrice. Meridijan prolazi tirenskom obalom multisjecištem na rtu Circeo.

Kompilacijom znaka Nikole IV. (tri ljiljana) i Siksta V. (lav), dobivamo aktualni grb grada Massa-Marittima. Tražio sam tu vezu i sada smo, čini se, na najboljem putu da rasvijetlimo našu priču o Ošlju, *nebeskoj* i *zemaljskoj* matrici, čitavom konglomeratu povijesne determinacije prostora i vremena, tek naizgled „kaosu“, a u naravi savršenom redu. Sasvim blisko Lorenzu, kad si već pronašao obrazac i matricu.

Uključivanjem heraldike *ilirskih* papa u sustav *nebesko-zemaljske* kartografske matrice, dobili smo nove tragove koji vode i vraćaju do grbova Arlesa i Antibesa, detaljno ekspliciranih u ranijim studijama. Ubicirajući u „Shakespeareu...“ Massa-Marittimu, kao gospodaricu Zaljeva Piombino, tek ju sada držim odgovornom kontekstu simbolike i geografskog prostora, spram stvarnih zbivanja na jadranskoj obali, pa i u vezi s Ošljem. Naime, ponovno jedan krucijalan grb grada u svom heraldičkom sadržaju ima „vagu“ ili „most“, ovaj put ne u trodiobi, već u parnoj podjeli četiriju razdjelnica, da bi se dobila tri polja s tri ljiljana, koji se inače na plavoj podlozi drže simbolom Presvetog Trojstva i znakom Marije. Stoga se smatraju simbolom Katoličanstva i odanosti Papi. U ikonografiji se vežu i za sv. Antu Padovanskog, redovito s malim Isusom i ljiljanima u rukama. Na prostoru Bosne tri ljiljana prvi put primjenjuje Hrvoje Vukčić Hrvatinić, vojvoda Bosne, Splita, te ban Dalmacije i Hrvatske.

Zato sam na zemljovid krupnog mjerila postavio *rotator* u središte romba, papinski Anagni, te ga zarotirao za 9.8° E ili za vrijednost kuta zvijezde Caleano. Primordijalna simetrala (27.8°) tada se preklopila s horizontalnom osi romba od Ošlja do Monte Acuta. Na suprotnom kraku Elektre, njena se pozicija našla posred Zaljeva Piombino, točno na crti obale gdje prolazi i meridijan Alcyone vanjske kružnice rotunde. Znamo otprije, meridijan primordijalne Alcyone prolazi otokom Giglio, što znači *ljiljan*. Središte Zaljeva Piombino pandan je Ošlju kad se *zemaljska* slika matrice Plejada obrne u *nebesku*. Istodobno, sada sjeverna os *rotatora* vodi u sami vrh rt Kamenjak, suprotni krak Sterope u sami vrh rta Bon – zaštitnika Tuniskog zaljeva te pozicija dviju Alcyone s SW uglom četvorine romba.

Evo ga, dajmo, izmirimo taj *slomljeni* svijet pape Franje! Jer ono što slijedi dodatno nominira „Plejade u Biku“ kao čisti izraz „geografije ljubavi“. Papa Franjo, uzeo je ime po sv. Franji Asiškome koji je red utemeljio **1209**. Simbol planine Šest brda u formaciji $3 \times 3+2+1$ javlja se prvi put u papinskoj heraldici Julija III. (1550.-1555.), čiji pontifikat počinje **7. 2.** U formaciji $2 \times 3+2+1$, Aleksandar VII. (1665.-1667.) u grb implementira i stablo Siksta IV. i Julija II. Grb pape Klementa XIV. (1769.-1774.) kombinacija je franjevačkog grba, triju zvijezda i formacije brda $2+1$. Rođen je u mjestu Sant' Arcangelo di Romagna kod Riminija, $44^\circ 04' N$ i $12^\circ 27' E$. Koordinata $44^\circ 04' N$ dobro nam je poznata kao geografska širina Kalia i Ošjaka, meridijan pak je svega $2'$ zapadnije od geografske dužine Rima i Sabrathe.

Konstelaciju brda 2+1 u grbu imao je i papa Klement XI. (1700.-1721.), naručitelj *Illiricum Sacrum*. Rođen je u Urbinu, 43°43' N i 12°38' E, što je, znamo i to, geografska širina Sinja i Šibenika, a tu je onda odmah i primordijalna *Tetida*. Meridijan je 10' istočnije od meridijana Sabrathe i Rima, ili prepoznamo ga kao već opisani meridijan grada Anzio na tirenskoj obali Italije, koji je opet na paraleli Monte Cassina. Još jedan papa zanimljiv je s motrišta simbola golubice i planine u formaciji 2+1. To je Pio XII. (Giovanni Maria Ciocchi del Monte), rođen u Monte san Savinu, koji danas u svom grbu, međutim, ima princip istog simbola, ali u formaciji 3+2+1. Njegova geografska širina je paralela, ponovno, još jednom, samih „usta“ rijeke Rhône, ali i Siene u kojoj je rođen papa Pio III. čiji grb krase pet polumjeseca. Sustav nikad ne odbacuje!

Urban IV. (grb, 2 ljiljana i 2 ruže) rođen je u Troyesu, čiji grb također sadrži tri ljiljana. U ranije spominjanoj Sulmoni rođen je Innocent VII. itd... nema tomu kraja, iz čega izvlačim zaključak kako su pojedini izbornici za papu predestinirani radnjom dovođenja geografskog položaja mjesta rođenja biranoga u sklad s matricom razvijenom u Loretsku legendu i njenu implementaciju u prostor. Je li to pravilo kod svih, nije mi poznato, no zamjetno je u tipski razvijenoj heraldici štovatelja marijanske kulture i franjevačkog nazora i korijena.

Papa Pavao III. (1534.-1549.) u svom je grbu imao obrnutu konfiguraciju šest ljiljana, 1+2+3. Rođen je u mjestu Canino na 42°27' N, što je paralela *prve kućice prijenosa* zapadne *zadarske* trajektorije kod prije spominjanog Orbetella. Baš je njemu Kopernik posvetio svoje najveće djelo, *De revolutionibus orbium coelestium*.

Grb pape Pavla VI.

Pavle VI. promotor otvaranja Crkve prema modernijem svijetu, reduktor i zaštitnik siromaha, koji je hodočastio na mjesta kojima je Isus hodao, također je u svoj grb postavio tri ljiljana i konfiguraciju 3+2+1. Ivan Pavao I. njegov nasljednik, čiji je pontifikat trajao svega 32 dana, umjesto triju ljiljana postavio je, uz formaciju 3+2+1, tri zvijezdice. Njegov nasljednik bio je Ivan Pavao II. veliki štovatelj Marije, među marijanskim papama možda i najveći. Njegov grb podsjeća na grb Matere – na plavoj podlozi, uz zlatni križ, veliko slovo M. Meridijan njegovih

rodnih Wadoviza, 19°30' E, je praktično *zlatni rez* dužine objekta rotonde, što je geografska dužina albanske Apollonije, kao pandan meridijanu Osila *nebeske* slike matrice. Meridijan pak rodnog mjesta Benedikta XVI. Merkl, 12°51' E, je geografska dužina *Vršišta visočke* simetrale, tj. planine Grossglockner, s najvišim vrhom Istočnih Alpa. Ovakve pravilnosti nisu moguće bez prethodne matrične „konzultacije“ na zemljovidu.

Stoga završavam s aktualnim papom Franjom, isusovcem, što ponovno vraća na Loreto, gdje u doba izrade Karte Leopardi nalazimo zajedno i Isusovački kolegij i centralno marijansko svetište pod „upravom“ franjevac. Mislim da je ovo velikim razlogom i aktualnog postupanja pape Franje u reformiranju Crkve.

Rođen je u Buenos Airesu čijim grbom dominira **golubica** sa **7 zraka**. Nalazi se na **34°36' S** i **58°23' W**. Spram iste paralele sjeverne geografske širine to bi bilo točno 2° južnije od paralele primordijalne *linije-života* Elektra – Alcyone, na 36°36' N. Međutim, to je istodobno i paralela najistočnije točke bliskoistočne okomite obale južno od Zaljeva Iskenderuna, a zapravo Libanona. O njoj sam nedavno pisao. Mjereći iz Ošlja, kut 30° vodi upravo u tu točku, na 34°36' N, kojom praktično prolazi i 36. meridijan istočne geografske dužine. I sad dolazimo do frapantne slike: na zapadu u Zaljevu Gabesa ta ista paralela presijeca tunisku obalu na mjestu prolaska meridijana Alcyone vanjske kružnice rotonde, što je i već dobro utemeljen i učvršćen meridijan središta Zaljeva Piombino, kao pandan Ošlju u *nebeskoj* slici matrice Plejada. Dakle, sa svojim mjestom rođenja izravno je pridružen svetosti *nebesa*, tj. zvijezdi Alcyone, matici, matrici i maternici svega, Božjom nositeljicom, Majkom Božjom, valjda zbog nekog unutarnjeg patrimonijalnog razloga, tek **1950.** „uznesenom“ Marijom.

A što se zapravo krije u ključu grba Massa-Marittima, doznat ćemo uskoro. Nijedna istina nije strašna!

8. 5. 2017.